

Església de Tarragona

**Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat**

**Núm. 11
Novembre de 2016**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

11

Tarragona, novembre de 2016
3a època. Núm. 513

Secció oficial

Arquebisbe

Homilia del Diumenge 27C del Temps de durant l'any, pronunciada en la retransmissió de l'Eucaristia per TV2 323

Homilia pronunciada en l'Eucaristia de la Trobada de Voluntaris de Càritas Catalunya reunits al Camp de Mart de Tarragona..... 325

Parlament en la Inauguració del Curs 2016-2017 de l'Institut Superior de Ciències Religioses "Sant Fructuós" de Tarragona..... 328

Als Quatre Vents

627. Els Àngels Custodis 329

628. Sou beneïda entre totes les dones..... 330

629. Trobada de Càritas Catalunya a Tarragona..... 331

630. Missioners : Església en sortida..... 332

631. Els Sants desconeguts 333

Activitats pastorals de l'Arquebisbe durant el mes d'octubre 334

Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments del mes d'octubre..... 338

Secció documental

Francesc, Papa

Missatge per a la CIII Jornada mundial de l'Emigrant i el Refugiat 2017 (15 de gener de 2017)..... 340

Homilia dins l'oració ecumènica conjunta a la Catedral luterana de Lund (Suècia), en el Viatge apostòlic del Sant Pare a Suècia	344
Declaració conjunta en ocasió de la Commemoració conjunta Catòlica- Luterana de la Reforma. Lund, dilluns 31 d'octubre de 2016.....	347
<i>Audiències generals "Jubileu de la Misericòrdia"</i>	
Les obres de misericòrdia corporals i espirituals	349
Donar menjar a qui té fam, beguda a qui té set	351
Acollir el foraster i vestir el despullat.....	353
Conferència Episcopal Tarraconense	
Declaració sobre la 4a edició de la Litúrgia de les Hores	355

(36p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona
 Portada: Catedral, Seminari i Torre de l'Arquebisbe (A-7 a l'alçada del nou Estadi).
 Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 – 1958
 Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona
 Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat
 Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

HOMILIA

de 2 d'octubre de 2016, Diumenge 27C del Temps de durant l'any, pronunciada en la retransmissió de l'Eucaristia per TV2

Habacuc 1,2-3; 2,2-4; Salm 94,1-2.6-9; 2 Timoteu 1,6-8.13-14; Lluc 17,5-10

Molts estimats germans i germanes en el Senyor,

Tots els textos de la litúrgia d'aquest diumenge ens parlen de la fe, que és el fonament de tota la vida cristiana. Jesús ha educat els seus deixebles per créixer en la fe a creure i a confiar sempre en Ell, per construir sobre la roca la vida pròpia. Per això li demanen: «Doneu-nos més fe» (Lc 17,6). És una bonica petició que els Apòstols dirigeixen al Senyor, perquè aquesta és la petició fonamental: els deixebles no demanen dons materials, no demanen privilegis, sinó que demanen la gràcia de la fe, que orienti i illumini tota la vida; demanen la gràcia de reconèixer Déu i poder estar en relació íntima amb Ell, rebent d'Ell tots els seus dons, especialment els del coratge, l'amor i l'esperança. També nosaltres avui, diumenge, volem demanar a Déu que augmenti la nostra fe.

Sense respondre directament a la seva petició, Jesús recorre a una imatge paradoxal per expressar la increïble vitalitat de la fe. Com una palanca mou molt més que el seu propi pes, així la fe, fins i tot una mica de fe, és capaç de realitzar coses impensables, extraordinàries, com arrencar de soca-rel un arbre gran i trasplantar-lo al mar (ibid.). La fe, fiar-se de Crist, acollir-lo, deixar que ens transformi, seguir-lo sense reserves, fa possibles les coses humanament impossibles, en qualsevol realitat.

Ens en dona testimoni el profeta Habacuc a la primera lectura. Ell implora el Senyor a partir d'una situació tremenda de violència, d'iniquitat, d'opressió; i precisament en aquesta situació difícil i d'inseguretat, el profeta introdueix una visió que ofereix una visió del projecte que Déu està traçant i realitzant en la història: «L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà, perquè ha cregut» (Hab 2,4). L'impíu, aquell que no actua segons la voluntat de Déu, que confia en el seu poder, es recolza en una realitat fràgil i inconsistent, per això es doblegarà, està destinat a caure; el just, en canvi, confia en una realitat oculta però sòlida, confia en Déu i per això viurà.

La segona part de l'Evangeli d'avui presenta un altre ensenyament, un ensenyament d'humilitat, que està estretament lligada a la fe. Jesús ens convida a ser humils i posa l'exemple d'un servent que ha treballat en el camp. Quan torna a casa, el patró li demana encara que treballi. Segons la mentalitat del temps de Jesús, el patró tenia tot el dret de fer-ho. El servent devia al patró una disponibilitat completa, i el patró no se sentia obli-

gat perquè el servent havia complert les ordres rebudes. Jesús ens fa prendre consciència que, davant de Déu, ens trobem en una situació semblant: som servents de Déu; no som creditors davant d'Ell, sinó que som sempre deutors, perquè ho devem tot a Ell, perquè tot és un do seu.

Acceptar i fer la voluntat de Déu és l'actitud que hem de tenir cada dia, a cada moment de la nostra vida. Davant Déu no hem de presentar-nos mai com qui creu haver fet un servei i per això mereix una gran recompensa. Aquesta és una illusió que pot néixer en tots, també en les persones que treballen molt en el servei del Senyor, en l'Església. Hem de ser conscients, en canvi, que en realitat no fem mai prou per Déu. Hem de dir, com suggereix Jesús: «Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure» (Lc 17,10). Aquesta és una actitud d'humilitat que ens posa veritablement en el nostre lloc i permet al Senyor ser molt generós amb nosaltres. En efecte, en una altra part de l'Evangeli Ell ens promet que «se cenyirà, ens farà seure a taula i, anant d'un a un altre, ens servirà» (cf. Lc 12,37). Estimats amics, si fem cada dia la voluntat de Déu, amb humilitat, sense pretendre res d'Ell, serà Jesús mateix qui ens serveixi, qui ens ajudi, qui ens animi, qui ens doni força i serenitat.

També l'apòstol Pau, en la segona lectura d'avui, parla de la fe. Timoteu és convidat a tenir fe i, per mitjà d'ella, a exercitar la caritat. El deixeble és exhortat a revifar en la fe el do de Déu que hi ha en ell per la imposició de les mans de Pau, és a dir, el do de l'ordenació, rebuda per desenvolupar el ministeri apostòlic com a col·laborador de sant Pau (cf. 2Tm 1,6). Ell no ha de deixar apagar aquest do, sinó que l'ha de fer sempre més viu per mitjà de la fe. I l'Apòstol afegeix: «L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny» (v. 7).

Avui hem de dir: no tingueu por de viure i testimoniar la fe en els diversos ambients de la societat, en les múltiples situacions de l'existència humana, sobretot en les més difícils! La fe us dona la força de Déu per tenir sempre confiança i alè, per continuar endavant amb noves decisions, per emprendre les iniciatives necessàries per donar un rostre sempre més bell a la nostra societat. I quan trobeu l'oposició del món, escolteu les paraules de l'Apòstol: «No t'averonyeixis de donar la cara pel nostre Senyor» (v. 8). ¡Hem d'averonyir-nos del mal, del que ofèn Déu, del que ofèn l'home; cal avergonyir-se del mal que es produeix a la comunitat civil i religiosa amb accions que busquen quedar ocultes!

La tempració del desànim, de la resignació, afecta qui és feble en la fe, qui confon el mal amb el bé, qui pensa que davant el mal, sovint profund, no hi hagi res a fer. En canvi, qui està sòlidament fundat en la fe, qui té plena confiança en Déu i viu en l'Església, és capaç de portar la força sorprenent de l'Evangeli. A això ens anima el papa Francesc, que ens parla sempre d'una Església en sortida, no tancada, que vagi a les perifèries existencials, que s'obri al món.

Déu és sempre al nostre costat. Tenim a més una protecció personal que és la que ens ofereixen els àngels que ens custodien a cada un de nosaltres, als quals l'Església dedica avui, 2 d'octubre, la festa dels Àngels Custodis.

Els s'encarreguen —a vegades fins i tot tenim experiència d'això, encara que no sigui demostrable— de protegir els nostres passos en la vida i ens salven de perills, la majoria de les vegades ignorats per nosaltres mateixos. També protegeixen col·lectius, ciutats, i les nostres diòcesis.

Alguns vam aprendre des de nens a invocar l'àngel de la guarda amb senzilles oracions, resades distretament en ficar-nos al llit. Amb el temps ens fem preguntes: Serà cert? Com seran? La resposta la trobem en la fe de l'Església. Ella ens ensenya que Déu no abandona el món una vegada creat, sinó que ens estima, ens parla en la nostra consciència, ens envia inspiracions i afectes. Potser els àngels siguin aquests missatgers invisibles que truquen a la nostra porta.

Germans i germanes que m'escolteu. Visqueu amb alegria la vostra fe cristiana, i demaneu-la per a aquells que no la tenen, pels qui la busquen, pels qui dubten. Que la Mare de Déu, la dona de fe, ens hi ajudi. Que tingueu tots un bon diumenge.

HOMILIA

de 22 d'octubre de 2016, pronunciada en l'Eucaristia de la Trobada de Voluntaris de Càritas Catalunya reunits al Camp de Mart de Tarragona

Benvolguts arquebisbes i bisbes, preveres concelebrants i diaques; directors de les Càritas de Catalunya; voluntaris de les Càritas de Catalunya; germans i germanes en el Senyor,

Dono gràcies a Déu en nom dels meus germans bisbes i en nom propi a tots els qui treballen a Càritas, voluntaris i personal, pel vostre servei de caritat que autentifica l'evangeli de misericòrdia. Realment: «No hi ha alternativa a la caritat, perquè els qui es posen al servei dels germans, encara que no ho sàpiguen, són els qui estimen Déu», va predicar el Papa a l'homilia de canonització de la mare Teresa de Calcuta» (Roma, 04.09.2016).

En comunió amb tota l'Església ens disposem ara a celebrar el banquet de la caritat, l'eucaristia, on l'Amor mateix para taula. Càritas, no ho oblideu, és el nom de Déu. I en l'eucaristia rebem la plenitud de l'amor de Crist fet eucaristia, una caritat que es difon i s'irradia en els germans i germanes que servim. En ells, en el rostre dels vexats per la societat, dels pobres, dels marginats, dels sense sostre, dels immigrants i estrangers hem de manifestar aquest amor que rebem de Jesús.

De tot el que hem fet i compartit avui, en aquesta jornada tan joiosa, l'eucaristia, sens dubte, és el més gran, perquè el Senyor mateix se'ns dona. Nosaltres podem estimar

els germans necessitats a les nostres Càritas perquè el Senyor ens regala a tots el seu amor. És amb aquest amor que podem i hem d'estimar els germans. Càritas manifesta la glòria i la presència del Senyor ressuscitat que actua en el seu cos, que és l'Església. No oblideu mai que el servei que feu el realitzeu en nom de l'Església. Sou Església i això és una gràcia molt gran. També una gran responsabilitat.

Càritas realitza el que canta el Salm: «El Senyor és a prop dels qui sofreixen, salva els homes que se senten desfets.» El Senyor ho fa a través dels qui, per una crida que mai no agraiem prou, treballem i servim en nom de la caritat de l'Església. Vosaltres voleu viure la primera veritat de l'Església tal com ens ho ha ensenyat el papa Francesc en la butlla *Misericordiæ vultus*: «La primera veritat de l'Església és l'amor de Crist. Siguem el poble de la misericòrdia. Misericordiosos com el Pare, aquesta és la consigna de l'Any Sant. Com estima el Pare així estimen els fills. Com el Pare és misericordiós així els fills són misericordiosos els uns amb els altres: «La clau de volta que suporta la vida de l'Església és la misericòrdia» (MV 10).

Vosaltres sou més que voluntaris, sou apòstols de la misericòrdia del Pare del cel. És el Senyor qui ens envia a servir els germans i germanes que ho necessiten. La vostra missió és del Senyor. Quan rebeu els pobres a la casa de la parròquia mireu-los sota la mirada de Déu. No penseu primer: Com els miro jo? Penseu sempre: Com els mira Déu? I, sobretot, no doneu mai res a un pobre sense mirar-lo als ulls i donar-li les gràcies. Rebeu-los com rebríeu el Crist, reconeixent en ells Jesús crucificat i servint-lo en els germans necessitats. Qui viu la missió de Càritas no és un agent social, sinó un testimoni de Crist, una persona que busca Crist i es deixa buscar per Crist, una persona que estima amb l'amor de Crist, esperit de gratuïtat i de lliurament, sense esperar res a canvi.

Totes les nostres estratègies i planificacions es queden buides si no porten en nosaltres aquest amor, no el nostre amor, sinó el seu, el de Crist. Si Càritas no porta el tresor de l'amor de Crist dins seu no és res, es perdria com qualsevol organització humanitària, i ja no seria la manifestació de l'amor inexhaurible de la misericòrdia del Pare del cel i de les entranyes maternals de l'Església. No feu només caritat als pobres, feu-vos amics seus (Lc 16,9), pregueu per ells. La caritat cristiana no és exclusiva, és inclusiva, fa propis els sofriments i el dolor de l'altre, així Jesús ens ho ensenyat. La professionalitat pot ser freda, però la caritat no ho és mai. Tinguem presents les paraules de sant Pau: «El qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és altiu ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja; no s'alegra de la mentida, sinó que troba el goig en la veritat; tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta» (1Co 13,4).

El Sant Pare ens ha dit que l'acció social de l'Església no és «una simple ajuda que es dona en un moment de necessitat», seria un «acte estèril» que no té arrel, sinó que «és el d'una vocació a la caritat amb què cada deixeble de Crist el serveix amb la pròpia vida, per créixer cada dia en l'amor; és a dir, un compromís seriós i alhora joiós que requereix radicalitat i esforç per a reconèixer el Mestre diví en els més pobres i posar-se al seu servei» (Homilia del papa Francesc del dia del Jubileu dels Voluntaris a Roma, el setembre passat).

Per això us demano amb insistència que, a més de la formació necessària pel que fa a la competència del vostre servei, aprofundiu en l'espiritualitat i en la mística de la caritat que aprenem en la santedat de tants que ens han precedit. Penso, per exemple, en santa Teresa de Calcuta i en tants sants i santes de les nostres Esglésies particulars. Aquesta és la primera formació i la més essencial.

Descobriu el vostre servei com un camí de santedat, per aquest camí aneu cap a Déu, perquè «Déu estima els pobres i els qui els estimen», deia sant Vicenç de Paül. Santifiqueu-vos en el servei que feu, acolliu els germans més del que encara feu, amb més amor i tendresa. Revestiu-vos de la compassió dels fills de Déu. Seria un fruit magnífic del Jubileu de la Misericòrdia que celebrem. No es tracta d'aprendre a donar, sinó de «com donem», amb quin esperit ho fem.

En l'exercici del meu ministeri i visitant les parròquies de l'arxidiòcesi de Tarragona he conegut el vostre treball. Per això, no vull deixar d'esmentar les Càritas parroquials: el treball de cada setmana, fet amb fidelitat, amb alegria. Les Càritas parroquials són l'expressió més bella de la Càritas de l'Església; les Càritas parroquials saben el nom i coneixen el rostre dels pobres de nostre Senyor. Naturalment totes les Càritas són iguals, i un servei de Càritas, per petit que sigui, porta tota la densitat de la caritat de l'Església. Per això agraeixo al Senyor Jesús el vostre treball i el vostre servei. Els voluntaris i voluntàries de Càritas amb els mossens sou realment un tresor del Senyor i mereixeu elogi. És ben cert que Càritas a nivell del país té bona premsa, i amb raó, però vosaltres sabeu perfectament que més enllà de l'opinió dels homes continuaríeu fent aquest servei perquè «la caritat de Crist us urgeix». També vull saludar els treballadors socials de Càritas i agrair-los el treball (certament necessari), us prego que treballem amb l'esperit de Càritas, dins la qual hi ha un «plus d'amor i de compassió». Sintonitzem tots en l'Esperit de Crist.

La caritat exercida en l'Església és sempre un acte de justícia, i els pobres, com diu sant Francesc d'Assís, són «Senyors nostres». No els donem res que no sigui seu i servir-los és un privilegi i un honor. Som nosaltres que els donem gràcies per a poder-los servir. La societat del benestar pot ser tan contradictòria que pot donar als pobres allò mateix que ella els ha robat i espoliat. La corrupció dels qui es creuen bons és la més pèsima. Justícia i misericòrdia són u en la doctrina social de l'Església. Em ve a la memòria el pensament cèlebre de sant Agustí: «En la caritat tot pobre és ric, però sense caritat tot ric és pobre.»

Maria és la casa de la benedicció, ella ens acull sempre en aquesta casa, a nosaltres i els qui servim. Maria ens acull a tots al peu de la creu de Jesús en la persona dels pobres i sofrents. A ella, la Mare de misericòrdia i dels pobres, confiem el present i el treball de les Càritas de les nostres diòcesis. Que la nostra Càritas sigui una casa de benedicció i de consol per als nostres germans. Tinguem-los ara ben presents en el cor d'aquesta celebració.

PARLAMENT

de 20 d'octubre de 2016, en la Inauguració del Curs 2016-2017 de l'Institut Superior de Ciències Religioses "Sant Fructuós" de Tarragona

Benvolgut Dr. Armand Puig, rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià,

Benvolgut Dr. Joan Miquel Bravo, director de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós,

Digníssimes autoritats. Professors i professores. Alumnes, senyores i senyors,

L'any passat inauguràvem el curs a les portes de l'Any de la Misericòrdia convocat pel papa Francesc. Un any després som a les portes de la seva clausura: el proper 13 de novembre, a la Catedral, tancaré la porta que vaig obrir un altre diumenge, el 13 de desembre de 2015. No es pot fer un balanç d'aquest any sant, però sí que us puc dir que a més de les reflexions teològiques que s'han fet, en el cor de moltes persones la gràcia del Senyor, que és el gran do del jubileu, ha donat els seus fruits.

A través de les conferències sobre la misericòrdia amb temes més teològics l'Institut ha aportat el seu gra de sorra; ha estat l'ocasió de contemplar el misteri de la misericòrdia, com un do rebut gratuïtament que comporta la responsabilitat d'anunciar-lo.

Mereix menció especial l'exhortació apostòlica *Amoris lætitia*; precisament l'any passat inauguràvem el Curs mentre a Roma s'estava celebrant el segon Sínode sobre la família: ara tenim ja el document del papa Francesc, que és un resum, i a la vegada propostes i orientacions per a una pastoral sobre el matrimoni i la família. Com vaig escriure en el seu moment, a l'*Amoris lætitia* el Papa ens parla d'aquestes famílies en què un home i una dona decideixen lliurement la donació mútua i posar la vida en comú; però també ens parla d'aquelles famílies construïdes sobre sorra, no voluntàriament, sinó per egoisme, per manca de preparació o per deixar-se portar per modes de l'època. Són les que es fonamenten en la cultura de l'individualisme o de la provisionalitat, que fugen d'un compromís permanent ja d'entrada, com si la paraula lliurament fos una exigència excessiva.

L'exhortació apostòlica no condemna aquestes famílies. No és una exhortació condemnatòria. Si hi ha alguna cosa nova en L'alegria de l'amor és l'actitud amb què l'Església afronta aquestes realitats. No aplica fredament criteris generals a casos concrets. S'acosta a ells des de la proximitat i la misericòrdia.

Sens dubte que l'Exhortació apostòlica ens dóna pautes per a treballar aquest camp tan important de la pastoral familiar, i desitjo que l'Institut pugui desenvolupar una bona feina a partir d'aquest text.

La Jornada Mundial de la Joventut a Cracòvia va ser també un altre moment important d'aquest any. Un bon grup de joves, molts d'ells alumnes de l'Institut, i també alguns dels professors, així com jo mateix, vam tenir la sort de participar en aquesta trobada festiva a Polònia. Dies inoblidables i també un llegat del papa Francesc per a

meditar i aprofundir. L'Institut ha de treballar tot el magisteri de l'Església, però jo animo també que l'abundant i ric magisteri del Pontífex actual sigui escoltat i aprofundit.

Som a les portes del Domund, la Jornada Mundial de les Missions, i no vull deixar de recordar que en aquests espais del Centre Tarraconense El Seminari hem tingut una bonica exposició sobre «el Domund al descobert», així com taules rodones, conferències i moltes altres activitats sobre el que significa la missió dins l'Església.

I finalment voldria destacar que el proper 6 de novembre s'escaurà el 1500 aniversari del Concili de Tarragona, el primer totalment documentat. I que el proper any celebrarem el 500 aniversari del naixement de l'arquebisbe Antoni Agustí i Albanell, nascut a Saragossa el 26 de febrer de 1517. Nomenat primer bisbe de Lleida, va participar en el concili Tridentí, on va destacar com una figura de primera magnitud. Va ser nomenat l'any 1576 arquebisbe de Tarragona i va morir el 31 de maig de 1586. L'any 1594 les seves despulles van ser col·locades en un sarcòfag que el mateix arquebisbe Agustí havia manat construir a la capella del Santíssim de la Catedral. Estic segur que l'Institut organitzarà actes commemoratius d'aquests dos importants esdeveniments.

Segurament hi ha moltes altres qüestions en aquest any que ara inaugurarem, sense comptar el dia a dia, ple d'un treball amagat i continuat, per a donar una bona formació al nostre alumnat.

Us desitjo a tots, professors i alumnes, un bon curs.

Reitero la salutació i l'agraïment a totes les autoritats civils i acadèmiques que heu volgut acompanyar-nos en aquest solemne acte.

Queda inaugurat el curs acadèmic 2016-2017 a l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona.

Escrits setmanals “Als quatre vents”

627. ELS ÀNGELS CUSTODIS

2 d'octubre de 2016

L'any 1966 una expedició de quatre-cents veïns del Vendrell va anar a Prada de Conflent per saludar el fill més il·lustre de la població, Pau Casals, llavors a l'exili. El geni de la música els va dir: «Espero que Déu em doni vida per tornar a la meua terra estimada per veure el campanar del Vendrell que tant estimo, amb l'Àngel de la Guarda i l'orgue que el meu pare tocava i al qual jo acompanyava quan tenia nou anys.»

Com Pau Casals, en posar-me a escriure sobre els Àngels Custodis en aquest diumenge en què se celebra la seva festa, he recordat l'escultura angèlica que culmina el campanar de l'església de Sant Salvador de la capital del Baix Penedès.

Els àngels estan molt presents en les nostres parròquies, en forma escultòrica i, sobretot, en retaules i pintures murals. Ho estan també en la nostra vida? Espero que sí. Haurien d'estar-ho perquè la seva existència no és una invenció artística o literària, ni un conte per a ser explicat als nens abans de dormir.

És cert que sabem poc sobre unes criatures espirituals, precisament per no ser materials. Això ens ha de portar a ser curiosos a l'hora de parlar-ne, ja que tan dolent seria la negació com l'exageració, tan negatiu seria menysprear com intentar disseccionar, com va fer un imaginatiu clergue del segle XII, que es va posar a calcular quants eren i va arribar a la conclusió que hi havia 266.613.336 àngels bons i la meitat d'aquest nombre d'àngels dolents.

El que sabem té el seu ancoratge en la Bíblia i en la tradició de l'Església. A l'Antic Testament són ministres que duen a terme ordres de Déu, i les cites són molt abundants, però prefereixo referir-me a les del Nou Testament, on la doctrina s'afirma amb més precisió.

Aquí es mostren com a intermediaris entre Déu i l'home, i en diversos passatges s'insinua aquesta funció. N'hi hauria prou a esmentar l'àngel que socorre Crist a l'hort de Getsemaní, i el que lliura sant Pere de la presó; però també Jesús mateix en va deixar testimoni, com quan va dir, contemplant uns nens: «Mireu de no menysprear cap d'aquests petits, perquè us asseguro que en el cel els seus àngels veuen constantment cara a cara el meu Pare celestial» (Mt 18,10).

Avui és un bon dia per fer el propòsit de tractar els àngels i donar-los gràcies per la seva protecció en les nostres vides.

628. SOU BENEÏDA ENTRE TOTES LES DONES

9 d'octubre de 2016

«Des d'ara totes les generacions em diran benaurada.» Aquesta profecia de la Mare de Déu davant la seva cosina santa Isabel la complim cada vegada que resem el rosari i en ell recitem la salutació que la seva parenta li va fer: «Sou beneïda entre totes les dones i beneït és el fruit del vostre ventre.»

En ocasió de la festivitat de Mare de Déu del Roser (Rosari), voldria inscriure aquesta devoció mariana en el marc de l'Any Jubilar de la Misericòrdia al qual el papa Francesc ens ha convocat amb la butlla *Misericordiæ vultus*, 'El rostre de la misericòrdia'. Diu el Papa a l'últim capítol: «El pensament es dirigeix ara a la Mare de Misericòrdia. Que la dolçor de la seva mirada ens acompanyi en aquest Any Sant perquè tots puguem redescobrir l'alegria de la tendresa de Déu.»

En efecte, «al peu de la creu, Maria, juntament amb Joan, el deixeble de l'amor, és testimoni de les paraules de perdó que surten de la boca de Jesús». «Maria testifica que la misericòrdia del Fill de Déu no coneix límits i arriba a tots sense excloure ningú.»

Resant el rosari, no solament repetim lloances a la Mare, sinó que també contemplem els principals esdeveniments en la vida del Fill; per això és una oració vocal i alhora contemplativa, a l'abast de totes les persones, sigui quina sigui la formació intel·lectual o teològica. Grans científics, com Pasteur, la tenien per la seva oració preferida, i grans sants han resat aquesta pregària i l'han divulgat pel món.

Scott Hann, que va arribar al catolicisme des del calvinisme, ha escrit: «El rosari es resa bé quan parem tota la nostra activitat, deixem les mil obligacions que tenim i ens abandonem com nens que passen una estona amb la seva mare.»

Us recomano honorar la Mare de Déu introduint —o reintroduint si és el cas— aquesta pregària en el si de la família. Si a la llar hi ha nens petits sens dubte es distrauran, o jugaran a portar el compte de les avemaries, i potser només aguantaran un misteri; si hi ha adolescents que ja no s'uneixen a la pregària comuna, sempre els quedarà per a la vida el ressò d'aquestes paraules pronunciades amb senzillesa pels grans de casa. El que ara consideren una oració repetitiva, els sonarà algun dia a lliçó espiritual de la confiança en Déu que tenien els seus pares o els seus avis.

Demanam a la Mare de Déu que ens ajudi en les nostres tasques de cada dia i enforteixi els malalts resant-li aquesta oració centenària.

629. TROBADA DE CÀRITAS CATALUNYA A TARRAGONA

16 d'octubre de 2016

Càritas Diocesana de Tarragona ha celebrat els 50 anys de vida amb un seguit d'actes que es van iniciar l'any passat, i ara som a vigílies d'un esdeveniment que ens omple de goig: el 22 d'octubre acollirem a Tarragona la Tercera Trobada de Càritas Catalunya, una trobada que s'emmarca en l'Any de la Misericòrdia.

L'objectiu serà aprofundir en el compromís i la tasca de transformació que porta a terme aquesta entitat de l'Església, tan apreciada per persones de races, cultures i religions diferents de tot el món.

Sobre aquest posicionament transformador de la societat i sobre l'esperit de Càritas hi haurà ponències a càrrec del doctor en sociologia Imanol Zubero i de Mons. Miquel Barbarà, expert en la mateixa matèria, tan conegut de tots els tarragonins també com a mestre de capella de la Catedral.

La trobada se celebrarà al Camp de Mart, i aquest emplaçament, escollit per les seves condicions de capacitat i bellesa de l'entorn, em suggereix una cosa que pot ser simbòlica de la jornada.

Els Camps de Mart eren espais dedicats al déu romà de la guerra. En el cas de Tarragona la zona va ser inaugurada l'any 1871 i aviat va tenir un ús militar d'instrucció de soldats, un ús que va derivar després en escenari d'activitats culturals i lúdiques ciutadanes.

nes, sobretot des de la construcció de l'amfiteatre en forma de teatre grec modern, cobert recentment amb una gran carpa. És freqüent la seva utilització per a espectacles d'estiu.

Doncs bé, aquest lloc que originalment invocava la guerra, convertit en un parc de pau, té cert paralelisme amb la missió que exerceix Càritas i que s'utilitza com a lema per a aquest Tercera Trobada: «Transformem la societat des de la misericòrdia.» És a dir, canviem una societat en conflicte per una societat d'acollida amable per a tothom.

Certament aquí no estem en guerra clàssica —encara que n'hi ha tantes d'escampades pel món— però sí que hi ha una guerra d'interessos, d'egoismes, de fronteres, en la qual la voluntat de poder i el pes dels diners semblen actors inevitables del camp de batalla. Càritas, amb la seva acció, ve a desarmar l'egoisme amb la seva acció solidària, i és des del seu esperit genuïnament cristià bolcat cap als més necessitats com transformarà el món.

Sigueu benvinguts a Tarragona tots els voluntaris que arribareu d'arreu. Sou a casa vostra per l'admiració que provoca la vostra entrega i perquè el món sencer és casa vostra.

630. MISSIONERS : ESGLÉSIA EN SORTIDA

23 d'octubre de 2016

Llegim al Gènesi que Déu va dir a Abraham: «Surt del teu país, de la teva parentela, de la casa del teu pare, per anar a la terra que jo t'indicaré.» I el patriarca va sortir, tot i que no sabia on anava; només sabia que era la voluntat de Déu.

El mateix ha passat amb els missioners. Un dia van sentir la crida divina a lliurar-se als altres lluny de casa seva i se'n van anar, no per desinterès de la seva pàtria i de les seves famílies, sinó per fidelitat al que Déu els demanava, i ja des de llavors van començar a estimar els qui encara no coneixien, a aprendre idiomes nous, nous costums... fins a fer-se un d'ells.

Aquest va ser el cas de Mn. Josep Cabayol, per posar l'exemple d'un missioner de les nostres terres, del qual es va presentar recentment una biografia. Va sortir de la Riera de Gaïà, de la seva família, d'aquells carrers i places en què havia jugat, com la de l'església, amb aquell plataner gegant, inconfusible. I va marxar a Rwanda, després al Congo i una altra vegada a Rwanda, mentre les forces li ho van permetre, identificant-se amb aquells pobles africans, sense acovardir-se per perills reals viscuts a vegades amb un protagonisme no desitjat.

També el cas d'Isabel Solà, la monja barcelonina assassinada aquest any a Haití, on va anar a missions després d'uns anys a Guinea Equatorial. Va viure amb els seus pobres habitants el terrible terratrèmol i va dedicar des de llavors el seu temps a atendre els molts amputats fabricant-los pròtesis perquè poguessin caminar.

A Tarragona hem celebrat una trobada missionera de les diòcesis de tot Espanya, en coincidència amb els noranta anys de l'establiment del DOMUND. «Surt del teu país» és el lema d'aquest any i de la festa que avui celebrem. Enllaça amb el desig del papa Francesc, tantes vegades expressat: el seu desig d'una Església en sortida, que no es tanqui en ella mateixa i en les rutines, sinó bolcada cap als altres, cap a les perifèries existencials de la geografia i de la vida.

Pensem —com ens ha recordat Mn. Anastasio Gil, director nacional de les Obres Missionals Pontifícies a Espanya—, que l'Evangeli encara no ha arribat al 70% de la humanitat. L'Església, per manament de Jesucrist, està cridada a anunciar-los aquest missatge de salvació i a fer-ho amb paraules i amb obres, amb l'exemple de l'amor fraternal que inspira la doctrina més sublim, perquè és divina.

631. ELS SANTS DESCONEGUTS

30 d'octubre de 2016

He llegit el relat d'una persona que guardava en l'ànima l'amargor d'un mal record del seu pare ja mort. Li hauria agradat estimar la seva memòria, però no podia. Amb aquesta llosa al cor, es va apuntar a un pelegrinatge a Roma, durant el qual, en cert moment, els seus sentiments es van trastocar i per primera vegada el record del seu pare va ser positiu i va notar despertar l'afecte que desitjava i no aconseguia. Va acudir al sacerdot que acompanyava el pelegrinatge a la recerca de la clau del que havia passat, i el capellà, invocant la creença en la comunió dels sants, li va dir: «És que amb la mort el parentiu no desapareix.»

Aquests dies tan assenyalats en la nostra litúrgia —Tots Sants i el Dia de Difunts— ens porten a pensar en les persones que ens han precedit en el camí de la vida eterna amb Déu al cel, començant per la família pròpia.

Cada any el 2 de novembre celebren una missa a la Catedral per tots els fidels difunts de l'arxidiòcesi. El temple s'omple per recordar-los i pregar per ells, i sobretot per oferir-los els mèrits del sacrifici de Crist, que són sobreabundants. Són moments de petició per les seves ànimes, per si necessiten encara la purgació per gaudir de la pàtria celestial, i per donar-los gràcies pel que nosaltres som gràcies a ells i a les seves atencions.

Aquestes dates ens faciliten també pensar en la santedat, que no és un premi als que aconsegueixen alguna cosa reservada a molt pocs. Aquesta excel·lència competitiva és pròpia de la vida terrenal, on només uns quants aconsegueixen un campionat olímpic, un premi Nobel o inscriure el seu nom en la llista Forbes dels més rics del món.

La santedat no es mesura tant per l'esforç propi com per l'abandonament en mans de Déu. I són molts els sants que ens envolten, de totes les èpoques i també de la nostra. Joan Pau II va voler accentuar la crida universal a la santedat i la possibilitat d'aconseguir-la beatificant durant el seu pontificat més de 1.300 persones i canonitzant-ne més

d'un centenar. Són models d'una vida d'acord amb la voluntat divina, que només vol el bé per les seves criatures, però són només una petitíssima part dels sants desconeguts, que no són anònims a ulls de Déu: religiosos, sacerdots i seglars, homes i dones de totes les edats i professions. La festa de Tots Sants és la seva festa i la nostra, que celebrem amb ells.

Octubre : Activitats pastorals de l'Arquebisbe

Dissabte 1

- Al Mas d'en Lluc, a Cornudella de Montsant, participa en els actes de la festa de portes obertes de la Comunitat del Cenacle.
- A la tarda, al Vendrell, pels carrers de la ciutat, presideix la processó commemorativa del 25è aniversari de la fundació de la Fervorosa y Humilde Hermandad y Cofradía de Nazarenos de Nuestro Padre Jesús de las Penas en su Prendimiento, Nuestra Señora del Consuelo y Señora Santa Ana, amb els titulars de la confraria.

Diumenge 2

- Al matí, des del Monestir de les Dominiques de Sant Cugat del Vallès, presideix l'eucaristia dominical retransmesa en directe per La 2 de RTVE.

Dilluns 3

- A la tarda, al Col·legi Sant Pau Apòstol de Tarragona, presideix l'acte inaugural del 50è aniversari de la creació del centre educatiu.
- Al vespre, al Seminari de Tarragona, presideix l'acte d'inauguració de l'exposició «El DOMUND, al descobert», organitzada per la direcció nacional de les Obres Missionals Pontifícies i la Delegació diocesana de missions i cooperació entre les Esglésies.

Dimarts 4

- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 5

- Al Caixa Fòrum de Tarragona, presideix la taula rodona «Els missioners al servei de la humanitat», organitzada per la Direcció nacional de les Obres Missionals Pontifícies i la Delegació diocesana de missions i cooperació entre les Esglésies.

Dijous 6

- Al matí, a Barcelona, a la seu de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, participa en els actes organitzats amb motiu de la inauguració del curs acadèmic 2016-2017.
- A la tarda, al Seminari Major Interdiocesà, presideix els actes d'inauguració del curs acadèmic 2016-2017.

- Al vespre, al Centre de Convencions Port Aventura, participa en el sopar solidari organitzat per la Fundació Port Aventura.

Divendres 7

- Al matí, rep la visita protocol·lària del Sr. Carlos Yubero, nou comissari provincial del CNP a Tarragona.
- Rep la visita dels senyors Antonio Colón i Jaume Ravés, directius de l'empresa Leroy Merlin a Tarragona. A continuació, amb el Delegat diocesà per a la pastoral familiar, Mn. Josep Masdéu, visiten la Casa de les Oblates.
- A la tarda, a la capella major del Seminari Pontifici de Tarragona, celebra l'eucaristia d'inici de curs dels mestres i professors de religió diocesans.

Dissabte 8

- A la Catedral de Barcelona, participa en la cerimònia de creuament dels nous cavallers i dames de l'Orde Eqüestre del Sant Sepulcre de Jerusalem i concelebra l'eucaristia.
- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Vicenç Màrtir de Castellvell del Camp, presideix l'eucaristia de presa de possessió de Mn. Creu Saiz com a nou rector.

Diumenge 9

- A la Parròquia de Sant Mateu de Riudecanyes, administra el sagrament de la confirmació.
- A la tarda visita malalts.

Dilluns 10

- Al santuari de Misericòrdia de Reus, presideix el pelegrinatge diocesà de preveres amb motiu de l'Any Jubilar de la Misericòrdia. A continuació dinen tots plegats a la casa diocesana d'exercicis de la Selva del Camp.

Dimarts 11

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 366 del Consell Episcopal.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 12

- A la Catedral, presideix l'ofrena floral i la solemne eucaristia de la Mare de Déu del Pilar, organitzada pel Centre Cultural Aragonès de Tarragona. En aquest acte es fa també la clausura oficial de l'exposició «El Domund, al descobert».

Divendres 14

- A Madrid, a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola, assisteix a la conferència pronunciada pel cardenal Pietro Parolin, secretari d'estat del Vaticà. A continuació participa en el dinar organitzat a la Nunciatura Apostòlica.

- Al vespre, participa en el sopar col·loqui organitzat per Justícia i Pau de Tarragona.

Dissabte 15

- Al Seminari Pontifici de Tarragona, saluda els participants a la trobada de biblistes catòlics.

Diumenge 16

- Al matí, a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Tarragona, administra el sagrament de la confirmació.
- A la tarda, a Reus, participa en els actes del pelegrinatge jubilar de l'arxiprestat del Baix Camp al santuari de Misericòrdia.

Dilluns 17

- Al matí, al santuari de la Mare de Déu del Tallat de Rocallaura, visita el germà Didier, ermità.
- Al vespre, a l'auditori de l'Escola Municipal de Música Pau Casals del Vendrell, participa en la conferència del P. Abat de Montserrat sobre la relació entre Pau Casals i Montserrat, organitzada per l'Associació Musical Pau Casals dins els actes del 140è aniversari del naixement del mestre vendrellenc.

Dimarts 18

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 367 del Consell Episcopal.
- A la tarda, al Seminari Pontifici de Tarragona, presideix la reunió d'equips directius, de pastoral i de professors de religió de les escoles concertades.

Dimecres 19

- Al matí, a Barcelona, a l'auditori de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals-Blanquerna de la Universitat Ramon Llull, participa en la jornada acadèmica commemorativa del 25è aniversari de la fundació del CECAS.
- Al vespre, a la casa de les Missioneres Claretianes de Reus, celebra l'eucaristia i és convidat a sopar amb motiu de la XVIII Trobada de Superiores i Delegades d'Organismes Majors.

Dijous 20

- A la Catedral, assisteix a l'acte d'obertura de la tomba de Cebrià, arquebisbe metropolità de Tarragona de l'any 683 al 691.
- A continuació, a la seu de Càritas Diocesana de Tarragona, presideix la roda de premsa de presentació de la III Trobada de voluntaris de les Càritas de Catalunya.
- Al Seminari Pontifici de Tarragona, presideix els actes d'inauguració de curs de l'INSAF: l'eucaristia a la capella major i l'acte acadèmic a la sala d'actes.

Divendres 21

- Al matí, a la Catedral, celebra l'eucaristia commemorativa del Centenari del Col·legi Mare de Déu del Carme, de les Carmelites Tereses de Sant Josep.
- A la Parròquia de Sant Fructuós de Tarragona, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 22

- A l'auditori municipal del Camp de Mart de Tarragona, presideix la III Trobada interdiocesana de voluntaris de les Càritas de Catalunya.
- Al vespre, a la casa de les Missioneres Claretianes de Reus, visita l'exposició commemorativa de la mare M. Antònia París.

Diumenge 23

- A la Parròquia de Sant Jaume Apòstol de Riudoms, administra el sagrament de la confirmació i és convidat a dinar a la rectoria amb els catequistes i membres del consell parroquial.
- A la Parròquia de Sant Joan Evangelista de Porrera, administra el sagrament de la confirmació.

Dimarts 25

- Al matí, al Seminari Conciliar de Barcelona, presideix la reunió n. 220 de la CET.
- A la tarda, a la mateixa seu, participa en les reunions del Consell Assessor del Gran Canceller de l'Ateneu Universitari Sant Pacià i, a continuació, del Patronat de la Fundació Sant Ramon de Penyafort.

Dimecres 26

- Al santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus, celebra l'eucaristia en ocasió del pelegrinatge jubilar de Vida Creixent de Tarragona i a continuació és convidat a dinar de germanor.

Dijous 27

- A Cornudella de Montsant, visita els joves de la Comunitat del Cenacle del Mas d'en Lluç.
- A la tarda, al teatre Fortuny de Reus, saluda els participants en la Marató de donació de Sang, organitzada pel Banc de Sang i Teixits.
- Al vespre, participa en el sopar benèfic en favor de la Fundació Catalana de Suport a la Gent Gran.

Divendres 28

- A la tarda, a Barcelona, a l'auditori de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals-Blanquerna, de la Universitat Ramon Llull, participa en la inauguració de la

32a Assemblea Mundial d'ICMICA MIIC-Pax Romana, organitzada per la Fundació Joan Maragall, el Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona, el Grup de Juristes Roda Ventura i Pax Romana-ICMICA.

Dissabte 29

- A Madrid, a la Catedral de la Almudena, concelebra la solemne eucaristia de la beatificació dels màrtirs benedictins de Silos.
- A la Parròquia de la Mare de Déu del Lledó de Valls, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 30

- A l'església parroquial de la Santa Creu de Calafell, celebra l'eucaristia dominical.
- A la tarda, a Reus, participa en el pelegrinatge jubilar dels catequistes diocesans al santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia, on celebra l'eucaristia jubilar, al final de la qual els dona la benedicció i en fa l'enviament.

Secretaria general i Cancelleria

NOMENAMENTS

del mes d'octubre de 2016

El Sr. Arquebisbe ha signat, durant el mes d'octubre, els següents nomenaments:

Amb data 11/10/2016

Mn. Magí Mejías Sendra,

capellà de la Residència Geriàtrica Les Alzines de Tarragona.

Amb data 13/10/2016

Mn. Jaume Poy Chavarria,

membre del Consell del Presbiteri en representació dels preveres amb ministeris no parroquials de l'arxiprestat de Tarragona Centre, per al termini que resta als altres membres d'aquest Consell (fins al 14 d'abril de 2017)

Amb data 26/10/2016

Sr. Josep M. Bru Vendrell,

membre del Consell Pastoral Diocesà en representació dels laics de l'arxiprestat del Tarragonès Ponent, per al termini que resta als altres laics representants dels diferents arxiprestats (fins al 26 d'octubre de 2020)

Mitjançant decret:

Amb data 11/10/2016

Mn. Jordi Vila Borràs,

consiliari de Mans Unides de Tarragona.

Amb data 28/10/2016

Mn. Joan Cañas Coch,

consiliari de la Congregació del Venerat Cos de Jesucrist en el Descendiment de la Creu.

fulgencio villar s.l.

EMPRESA CONSTRUCTORA

CONSTRUCCIONS I REHABILITACIONS

C/ Sant Carles i Sant Josep, 4-6 - 43201 Reus (Tarragona)
Tel./fax 977 320 368 · Mòbil 617 467 919 · fulgenciovillar@terra.es

Francesc, Papa

MISSATGE

de 8 de setembre de 2016, per a la CIII Jornada mundial de l'Emigrant i el Refugiat 2017 (15 de gener de 2017)

«Emigrants menors d'edat, vulnerables i sense veu»

Benvolguts germans i germanes,

«Qui acull un d'aquests infants en nom meu, a mi m'acull, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat» (Mc 9,37; cf. Mt 18,5; Lc 9,48; Jn 13,20). Amb aquestes paraules els evangelistes recorden a la comunitat cristiana un ensenyament de Jesús que apassiona i, al mateix temps, compromet. Aquestes paraules, en la dinàmica de l'acolliment, marquen el camí segur que condueix a Déu, partint dels més petits i passant pel Salvador. Precisament l'acolliment és condició necessària perquè aquest itinerari es concreti: Déu s'ha fet un de nosaltres, en Jesús s'ha fet infant i l'obertura a Déu en la fe, que alimenta l'esperança, es manifesta en la proximitat afectuosa envers els més petits i dèbils. La caritat, la fe i l'esperança estan involucrades en les obres de misericòrdia, tant espirituals com corporals, que hem redescobert durant el recent Jubileu extraordinari.

Però els evangelistes es fixen també en la responsabilitat de qui actua en contra de la misericòrdia: «Al qui fa caure en pecat un d'aquests petits que creuen en mi, més li valdria que li pengessin al coll una mola de molí i l'enfonsessin al mig del mar» (Mt 18,6; cf. Mc 9,42; Lc 17,2). ¿Com no pensar en aquest advertiment sever quan es considera l'explotació exercida per gent sense escrúpols, provocant dany a tants nens i nenes, que són iniciats en la prostitució o atrapats en la xarxa de la pornografia, esclavitzats pel treball de menors o reclutats com a soldats, involucrats en el tràfic de drogues i en altres tipus de delinqüència, obligats a fugir de conflictes i persecucions, amb el risc d'acabar sols i abandonats?

Per això, amb motiu de la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat que se celebra cada any, vull cridar l'atenció sobre la realitat dels emigrants menors d'edat, especialment els qui estan sols, instant a tothom a fer-se càrrec dels nens, que es troben desprotegits per tres motius: perquè són menors, estrangers i indefensos i per diverses raons són forçats a viure lluny de la seva terra natal i separats de l'afecte de la seva família.

Avui l'emigració no és un fenomen limitat a algunes zones del planeta, sinó que afecta a tots els continents i està adquirint cada vegada més la dimensió d'una qüestió mundial dramàtica. No es tracta només de persones que cerquen un treball digne o condicions de vida millor, sinó també d'homes i dones, ancians i nens que es veuen obligats a abandonar casa seva amb l'esperança de salvar-se i de trobar en altres llocs pau i seguretat. Són principalment els nens els qui pateixen les greus conseqüències de l'emigració, gairebé sempre causada per la violència, la misèria i les condicions ambientals, factors als quals cal afegir la globalització en els aspectes negatius. La carrera desenfrenada cap a l'enriquiment ràpid i fàcil comporta també l'augment de plagues monstruoses de tràfic de nens, l'explotació i l'abús de menors i, en general, la privació dels drets propis de la infantesa sancionats per la Convenció Internacional sobre els Drets de la Infància.

L'edat infantil, per la seva fragilitat particular, té unes exigències úniques i irrenunciables. En primer lloc, el dret a un ambient familiar sa i segur on es pugui créixer sota la guia i l'exemple d'un pare i una mare; a més, el dret-deure de rebre una educació adequada, sobretot en la família i també a l'escola, on els nens poden créixer com persones i ser protagonistes del futur propi i del país respectiu. De fet, a moltes parts del món, llegir, escriure i fer càlculs elementals continua sent privilegi d'uns pocs. Tots els nens tenen dret a jugar i a realitzar activitats recreatives, tenen dret en definitiva a ser nens.

Això no obstant, els nens constitueixen el grup més vulnerable entre els emigrants, perquè, mentre treuen el cap a la vida, són invisibles i no tenen veu: la precarietat els priva de documents, ocultant-los als ulls del món; l'absència d'adults que els acompanyin impedeix que la seva veu s'alci i sigui escoltada. D'aquesta manera, els nens emigrants acaben fàcilment en el nivell més baix de la degradació humana, on la illegalitat i la violència cremen en un instant el futur de molts innocents, mentre que la xarxa dels abusos als menors resulta difícil de trencar.

Com respondre a aquesta realitat?

En primer lloc, sent conscients que el fenomen de l'emigració no està separat de la història de la salvació, encara més, en forma part. Està connectat a un manament de Déu: «No explotis ni oprimeixis l'immigrant, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte» (Ex 22,20); «Estimeu, doncs, els immigrants, ja que també vosaltres vau ser immigrants en el país d'Egipte» (Dt 10,19). Aquest fenomen és un signe dels temps, un signe que parla de l'acció providencial de Déu en la història i en la comunitat humana amb vista a la comunió universal. Sense ignorar els problemes ni, tampoc, els drames i tragèdies de l'emigració, així com les dificultats que comporta l'acollida digna d'aquestes persones, l'Església anima

a reconèixer el pla de Déu, fins i tot en aquest fenomen, amb la certesa que ningú no és estranger dins la comunitat cristiana, que abraça «totes les nacions, tribus, pobles i llengües» (Ap 7,9). Cadascú és valuós, les persones són més importants que les coses, i el valor de cada institució es mesura per la manera com tracta la vida i la dignitat de l'ésser humà, especialment en situacions de vulnerabilitat, com és el cas dels nens emigrants.

També cal centrar-se en la protecció, en la integració i en solucions estables.

Per damunt de tot, es tracta d'adoptar totes les mesures necessàries per tal que s'asseguri als infants emigrants protecció i defensa, ja que «aquests nois i noies acaben sovint al carrer, abandonats a ells mateixos i víctimes d'exploitadors sense escrúpols que, més d'una vegada, els transformen en objecte de violència física, moral i sexual» (Benet XVI, Missatge per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat 2008).

Per altra part, la línia divisòria entre l'emigració i el tràfic pot ser a vegades molt subtil. Hi ha molts factors que contribueixen a crear un estat de vulnerabilitat en els emigrants, especialment si són nens: la indigència i la manca de mitjans de supervivència —a les quals s'hi hauria d'afegir les expectatives irrealistes induïdes pels mitjans de comunicació—; el baix nivell d'alfabetització; el desconeixement de les lleis, la cultura i, sovint, la llengua dels països d'acollida. Això els fa dependents físicament i psicològicament. Però l'impuls més fort cap a l'exploitació i l'abús dels nens vénen a causa de la demanda. Si no es troba la manera d'intervenir amb més rigor i eficàcia davant els explotadors, no es podran aturar les nombroses formes d'esclavitud de les quals són víctimes els menors d'edat.

Cal, per tant, que els immigrants, precisament pel bé dels seus fills, cooperin cada vegada més estretament amb les comunitats que els acullen. Amb molta gratitud mirem els organismes i institucions, eclesials i civils, que amb gran esforç ofereixen temps i recursos per a protegir els infants de les diferents formes d'abús. És important que s'implementi una cooperació cada vegada més eficaç i eficient, basada no sols en l'intercanvi d'informació, sinó també en la intensificació d'unes xarxes capaces que puguin assegurar intervencions tempestives i capillars. No s'ha de subestimar el fet que la força extraordinària de les comunitats eclesials es revela sobretot quan hi ha unitat de pregària i comunió en la fraternitat.

En segon lloc, cal treballar per la integració dels nens i els joves emigrants. Ells depenen totalment de la comunitat d'adults i, molt sovint, la manca de recursos econòmics és un obstacle per a l'adopció de polítiques adequades d'acollida, assistència i inclusió. En conseqüència, en comptes d'afavorir la integració social

dels nens emigrants, o programes de repatriació segura i assistida, es busca només impedir-ne l'entrada, beneficiant d'aquesta manera que es recorri a xarxes il·legals; o també són enviats de tornada al seu país d'origen sense assegurar-se que això correspongui realment al seu «interès superior».

La situació dels emigrants menors d'edat s'agreuja encara més quan es troben en situació irregular o quan són captats pel crim organitzat. Llavors, se'ls destina sovint a centres de detenció. No és estrany que siguin arrestats i, com que no tenen diners per a pagar la fiança o el viatge de tornada, poden romandre llargs períodes de temps reclosos, exposats a abusos i violències de tota mena. En aquests casos, el dret dels Estats a gestionar els fluxos migratoris i a salvaguardar el bé comú nacional s'ha de conjugar amb l'obligació de resoldre i regularitzar la situació dels emigrants menors d'edat, respectant-ne plenament la dignitat i intentant respondre a les seves necessitats, quan estan sols, però també a les dels seus pares, pel bé de tot el nucli familiar.

Continua sent crucial que s'adoptin procediments nacionals adequats i plans de cooperació acordats entre els països d'origen i els d'acollida, per a eliminar les causes de l'emigració forçada dels infants.

En tercer lloc, adreço a tots una crida vehement perquè es busquin i adoptin solucions permanents. Ja que aquest és un fenomen complex, la qüestió dels emigrants menors d'edat s'ha d'afrontar des de l'arrel. Les guerres, la violació dels drets humans, la corrupció, la pobresa, els desequilibris i desastres ambientals són part de les causes del problema. Els nens són els primers a sofrir-les, patint a vegades tortures i càstigs corporals, que s'uneixen a les de tipus moral i psíquic, deixant-los sovint petjades inesborrables.

Per tant, és absolutament necessari que s'afrontin en els països d'origen les causes que provoquen l'emigració. Això requereix, com a primer pas, el compromís de tota la Comunitat internacional per acabar amb els conflictes i la violència que obliguen les persones a fugir. A més, es requereix una visió de futur, que sàpiga projectar programes adequats per a les zones afectades per la inestabilitat i per les injustícies més greus, per tal que a tots se'ls garanteixi l'accés a un desenvolupament autèntic que promogui el bé dels nens i nenes, esperança de la humanitat.

Per últim, vull adreçar una paraula a vosaltres, que camineu al costat dels nens i joves pels camins de l'emigració: ells necessiten el vostre ajut valuós, i l'Església també us necessita i us dona suport en el servei generós que presteu. No us canseu de donar amb audàcia un bon testimoniatge de l'Evangelí, que us crida a reconèixer i a acollir el Senyor Jesús, present en els més petits i vulnerables.

Encomano tots els nens emigrants, les seves famílies, les seves comunitats i a vosaltres, que sou a prop d'ells, a la protecció de la Sagrada Família de Natzaret, perquè vetlli sobre cada un i us acompanyi en el camí; i juntament amb la meva pregària us imparteixo la benedicció apostòlica.

HOMILIA

de 31 d'octubre de 2016, a la Catedral luterana de Lund (Suècia), en el Viatge apostòlic del Sant Pare Francesc a Suècia de 31 d'octubre a 1 de novembre

« Estigueu en mi com joestic en vosaltres » (Jn 15,4). Aquestes paraules, pronunciades per Jesús en el context del Sant Sopar, ens permeten abocar-nos en el cor de Crist una mica abans del seu lliurament definitiu a la creu. Podem sentir els seus batecs d'amor per nosaltres i el seu desig d'unitat per a tots els qui creuen en ell. Ens diu que ell és el cep veritable i nosaltres les sarments; i que, així com ell està unit amb el Pare, també nosaltres hem d'estar units a ell, si volem donar fruit.

En aquesta oració conjunta, aquí a Lund, volem manifestar el nostre desig comú de mantenir-nos units a ell per a tenir vida. Li demanem : « Senyor, amb la vostra gràcia ajudeu-nos a estar més units a vós per donar junts un testimoni més eficaç de fe, esperança i caritat ». És també un moment per a donar gràcies a Déu per l'esforç de tants germans nostres, de diferents comunitats eclesials, que no es resignaren a la divisió, sinó que mantingueren viva l'esperança de la reconciliació entre tots els qui creuen en l'únic Senyor.

Catòlics i luterans hem començat a caminar junts pel camí de la reconciliació. Ara, en el context de la commemoració comú de la Reforma de 1517, tenim una nova oportunitat per acollir un camí comú, que s'ha anat conformant durant els últims 50 anys en el diàleg ecumènic entre la Federació Luterana Mundial i l'Església Catòlica. No podem resignar-nos a la divisió i al distanciament que la separació ha produït entre nosaltres. Tenim l'oportunitat de reparar un moment crucial de la nostra història, superant controvèrsies i malentesos que sovint han impedit que ens comprenguéssim els uns als altres.

Jesús ens diu que el Pare és el vinyater (cf. v.1), que en té cura i la poda perquè doni més fruit (cf. v.2). El Pare és preocupat constantment de la nostra relació amb Jesús, per veure si veritablement estem units a ell (cf. v.4). Ens mira, i la seva mirada d'amor ens anima a purificar el nostre passat i a treballar en el present per a fer realitat aquest futur d'unitat que dant anhela.

També nosaltres hem de mirar amb amor i honestedat el nostre passat i reconèixer l'error i demanar perdó : només Déu és el jutge. Cal reconèixer l'error amb la mateixa honestedat i amor que la nostra divisió s'allunyava de la intuïció originària del poble de Déu, que anhela naturalment estar unit, i ha estat perpetuada històricament per homes de poder d'aquest món més que per la voluntat del poble fidel, que sempre i en tot lloc necessita estar guiat amb seguretat i tendresa pel Bon Pastor. Així i tot, per ambdues parts hi havia una voluntat sincera de professar i defensar la fe veritable, però també som conscients que ens hem reclos en nosaltres mateixos per temor o prejudicis a la fe que professen els altres amb un accent i un llenguatge diferent. Deia el Papa Joan Pau II : « No podem deixar-nos guiar pel desig d'erigir-nos en jutges de la història, sinó només pel desig de comprendre millor els esdeveniments i arribar a ser portadors de la veritat » (Missatge al cardenal Johannes Willebrands, President del Secretariat per a la Unitat dels Cristians, 31 d'octubre de 1983). Déu és el vinyater, que té cura de la vinya i la protegeix amb un amor immens; deixen-nos commoure per la mirada de Déu; l'únic que desitja és que com a sarments vius ens mantinguem units al seu Fill Jesús. Amb aquesta mirada nova cap al passat no pretenem realitzar una correcció inviable del que s'esdevingué, sinó « narrar aquesta història d'una manera diferent » (Comissió Luterana-Catòlica Romana sobre la Unitat, Del conflicte a la comunió, 17 juny 2013, 16).

Jesús ens recorda : « Sense mi no podeu fer res » (Jn 15,5). Ell és el qui ens sosté i anima a buscar les maneres perquè aquesta unitat sigui una realitat cada vegada més evident. Sens dubte la separació ha estat una font immensa de sofriments i incomprendions; però també ens ha portat a adonar-nos de que sense ell no podem fer res, donant-nos la possibilitat d'entendre millor alguns aspectes de la nostra fe. Agraïdament reconeixem que la Reforma ha contribuït a donar major centralitat a la Sagrada Escripura en la vida de l'Església. A través de l'escoltar en comú la Paraula de Déu en les Escripures, el diàleg entre l'Església Catòlica i la Federació Luterana Mundial, del que celebrem el 50è aniversari, ha fet passos importants. Demanem al Senyor que la seva Paraula ens mantingui units, ja que ella és font d'aliment i de vida; sense la seva inspiració res podem fer.

L'experiència espiritual de Martí Luter ens interpella i ens recorda que no podem fer res sense Déu. « Com puc tenir un Déu misericordiós? » Aquesta és la pregunta que perseguia constantment a Luter. Efectivament, la qüestió de la justa relació amb Déu és la qüestió decisiva de la vida. Com se sap, Luter trobà aquest Déu misericordiós en la Bona Nova de Jesucrist encarnat, mort i ressuscitat. Amb el concepte de « només per la gràcia divina », se'ns recorda que Déu sempre té la iniciativa i que precedeix qualsevol resposta humana, alhora que

busca suscitar aquesta resposta. La doctrina de la justificació, per tant, expressa l'essència de l'existència humana davant Déu.

Jesús intercedeix per nosaltres com a mitjancer davant el Pare, i li demana per la unitat dels seus deixebles « perquè el món cregui » (Jn 17,21). Això és el que ens conforta i ens mou a unir-nos a Jesús per demanar-ho amb insistència : « Doneu-nos el do de la unitat per tal que el món cregui en la força de la vostra misericòrdia ». Aquest és el testimoni que el món està esperant de nosaltres. Els cristians serem testimoni creïble de la misericòrdia en la mesura en que el perdó, la renovació i reconciliació siguin una experiència quotidiana entre nosaltres. Junts podem anunciar i manifestar de forma concreta i amb alegria la misericòrdia de Déu, defensant i servint la dignitat de cada persona. Sense aquest servei al món i en el món, la fe cristiana és incompleta.

Luterans i catòlics resem junts en aquesta Catedral i som conscients de que sense Déu no podem fer res; demanem el seu auxili per tal que siguem membres vius units a ell, sempre necessitats de la seva gràcia per a poder junts portar la seva Paraula al món, que està necessitat de la seva tendresa i misericòrdia.

VINS DE MISSA

DE MULLER, S. A

CASA FUNDADA EL 1851

Medalla d'Or a l'Exposició Vaticana de 1888 (S.S. Lleó XIII)
Proveïdors de SS.SS. Pius X, Benet XV. Pius XII i Joan XXIII
GARANTIA D'ABSOLUTA PURESA I D'EXQUISIDA QUALITAT

Camí Pedra Estela, 34 - 43205 REUS (Tarragona)
Tels.: 977 75 74 73 - 977 75 62 65 - Fax 977 77 11 29

DECLARACIÓ

conjunta en ocasió de la Commemoració Catòlica-Luterana de la Reforma. Lund, dilluns 31 d'octubre de 2016.

« Estigueu en mi com joestic en vosaltres. Així com les sarments, si no estan en el cep, no poden donar fruit, tampoc vosaltres no en podeu donar si no esteu en mi » (Jn 15,4).

Amb cors agraïts

Amb aquesta Declaració Conjunta, expressem la joirosa gratitud a Déu per aquest moment d'oració en comú a la Catedral de Lund, quan comencem l'any en el que es commemora el cinc-cents aniversari de la Reforma. Els cinquanta anys de constant i fructuós treball ecumènic entre Catòlics i Luterans ens han ajudat a superar moltes diferències, i ha fet més profunda la nostra mútua comprensió i confiança. Alhora, ens hem apropiat més els uns als altres a través del servei al proïsme, sovint en circumstàncies de sofriment i persecució. A través del diàleg i el testimoni compartit, ja no ens som estranys. Més aviat hem après que el que ens uneix és més que el que ens divideix.

Passar del conflicte a la comunió

Encara que estem profundament agraïts pels dons espirituals i teològics rebuts a través de la Reforma, també reconeixem i lamentem davant Crist, que Luterans i Catòlics hàgim danyat la unitat visible de l'Església. Les diferències teològiques estigueren acompanyades pel prejudici i pels conflictes, i la religió fou instrumentalitzada amb finalitats polítiques. La nostra fe comú en Jesucrist i el nostre baptisme ens demanen una conversió permanent, per tal de deixar enrere els desacords històrics i els conflictes que obstrueixen el ministeri de la reconciliació. Tot i que el passat no es pot canviar, el que es recorda i com es recorda, pot ser transformat. Preguem pel guariment de les nostres ferides i de la memòria, que ennuvolen la nostra visió recíproca. Rebutgem enèrgicament tot odi i violència, passada o present, especialment la comesa en nom de la religió. Avui, escoltem el manament de Déu de bandejar qualsevol conflicte. Reconeixem que estem alliberats per gràcia per fer camí cap a la comunió, a la que Déu constantment ens crida.

El nostre compromís per a un testimoni comú

A mida que superem aquests episodis de la història que ens pesa, ens comprometem a testimoniar plegats la gràcia misericordiosa de Déu, feta visible en Crist crucificat i ressuscitat. Conscients de que la manera en que ens relacionem

els uns amb els altres dona forma al nostre testimoni de l'Evangelí, ens comprometem a seguir creixent en la comunió fonamentada en el Baptisme, alhora que intentem treure d'enmig els obstacles restants que ens impedeixen assolir la plena unitat. Crist vol que siguem u, per tal que el món cregui (cf. Jn 17,21).

Molts membres de les nostres comunitats anhelan rebre l'Eucaristia en una taula única, com a concreta expressió de la plena unitat. Ens fem càrrec del dolor dels qui comparteixen la vida sencera i no poden compartir, en canvi, la presència redemptora de Déu en la taula de l'Eucaristia. Reconeixem la responsabilitat pastoral conjunta per donar resposta a la fam i set espiritual del nostre poble que vol ser u en Crist. Anhelem que aquesta ferida en el Cos de Crist sigui guarida. Aquest és el propòsit dels nostres esforços ecumènics, que desitgem puguin progressar també renovant el nostre compromís en el diàleg teològic.

Demanam a Déu que Catòlics i Luterans siguin capaços de testimoniar plegats l'Evangelí de Jesucrist, invitant a la humanitat a escoltar i a rebre la bona nova de l'acció redemptora de Déu. Demanam a Déu inspiració, impuls i força perquè puguem seguir junts en el servei, defensant els drets humans i la dignitat, especialment la dels pobres, treballant per la justícia i rebutjant tota forma de violència. Déu ens convoca per a ser propers de tots els qui anhelan dignitat, justícia, pau i reconciliació. Avui, particularment, aixequem les nostres veus demanant que s'acabi la violència i el radicalisme, que afecta a molts països i comunitats, i a innumerables germans i germanes en Crist. Nosaltres, Luterans i Catòlics, instem a treballar conjuntament per acollir a l'estranger, per a socórrer les necessitats dels qui són forçats a la fugida a causa de la guerra i la persecució, i per a defensar els drets dels refugiats i dels qui cerquen asil.

Avui més que mai, comprenem que el nostre servei conjunt en aquest món ha d'abastar a la creació de Déu, que sofreix explotació i els efectes de la cobdícia insaciable. Reconeixem el dret de les generacions futures a gaudir de les coses creades per Déu amb tota la seva potencialitat i bellesa. Preguem per un canvi del cor i del pensament que mení a una actitud amorosa i responsable en la cura de la creació.

Unitat en Crist

En aquesta ocasió propícia, manifestem el nostre agraïment als nostres germans i germanes, representants de les diferents Comunitats i Associacions Cristianes Mundials aquí presents i als qui se'ns uneixen en oració. Al comprometre'ns novament a fer el pas del conflicte a la comunió, ho fem com a part de l'únic Cos de Crist, en el que estem incorporats pel Baptisme. Convidem als nostres interlocutors ecumènics per tal que ens recordin els nostres compromisos i per ani-

mar-nos. Els demanem que continuïn pregant per nosaltres, que ens acompanyin en el camí, que ens sostinguin vivint els compromisos d'oració que manifestem avui.

Exhortació als Catòlics i Luterans del món

Exhortem a totes les comunitats i parròquies Luteranes i Catòliques que siguin valentes, creatives, alegres i que tinguin esperança en el seu compromís per continuar el gran itinerari que tenim davant nostre. En comptes dels conflictes del passat, el do del Déu de la unitat entre nosaltres guiarà la cooperació i aprofundirà la nostra solidaritat. Nosaltres, Catòlics i Luterans, apropant-nos en la fe a Crist, pregant units, escoltant-nos els uns als altres, i vivint en les nostres relacions l'amor de Crist, ens obrim al poder del Déu Trinitat. Fonamentats en Crist i donant testimoni d'ell, renovem la nostra determinació per a ser fidels heralds de l'amor infinit de Déu per a tota la humanitat.

Audiències generals “Jubileu de la Misericòrdia”

LES OBRES DE MISERICÒRDIA CORPORALS I ESPIRITUALS

12 d'octubre de 2016

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

En les catequisis anteriors hem reflexionat sobre el gran misteri de la misericòrdia de Déu. Hem meditat sobre la manera d'actuar del Pare a l'Antic Testament i després, a través de les narracions evangèliques, hem vist com Jesús, en les seves paraules i en els seus gestos, és l'encarnació de la Misericòrdia. Ell, per la seva part, ha ensenyat als seus deixebles: «Sigueu misericordiosos com el vostre Pare» (Lc 6,36). És un compromís que requereix el coneixement i l'acció de cada cristià. Efectivament, no n'hi ha prou a adquirir experiència de misericòrdia de Déu en la vida pròpia; cal que qualsevol persona que la rep es converteixi també en signe i instrument per als altres. La misericòrdia, a més, no està reservada només per a moments particulars, sinó que abraça tota la nostra experiència quotidiana.

Així, com podem ser testimonis de misericòrdia? No pensem que es tracta de complir grans esforços o gestos sobrehumans. No, no és així. El Senyor ens indica un camí molt més simple, fet de petits gestos que, això no obstant, davant els seus ulls tenen un gran valor, fins al punt que ens ha dit que sobre aquests gestos serem jutjats. En efecte, una de les pàgines més boniques de l'Evangeli de Mateu ens mostra l'ensenyament que podem considerar d'alguna manera com el «testament de Jesús» per part de l'evangelista, que va experimentar directament damunt seu l'acció de la Misericòrdia. Jesús diu que cada vegada que donem menjar a qui té fam i beure a qui té set, vestim una persona

despullada i acollim el foraster, visitem un malalt o un presoner, ho fem a Ell (cf. Mt 25,31-46). L'Església ha anomenat aquests gestos «obres de misericòrdia corporals», perquè socorren les persones en les seves necessitats materials.

A més, hi ha set obres de misericòrdia més anomenades «espirituals», que afecten altres exigències igualment importants, sobretot avui, perquè toquen l'esfera íntima de les persona i sovint són les que fan patir més. Segurament tots recordem una que va entrar a formar part del llenguatge comú: «Suportar pacientment les persones molestes.» Que n'hi ha, hi ha moltes persones molestes! Podria semblar una cosa poc important, que ens fa somriure, però conté un sentiment de caritat profunda; i així és també per a les altres sis que és bo de recordar: donar consell a qui l'ha de menester, ensenyar a qui no sap, corregir el qui va errat, consolar el qui està trist, perdonar les ofenses, pregar a Déu pels vius i pels difunts. Són coses de cada dia! «Jo estic trist...» «Déu t'ajudarà. Ara no tinc temps...» No! M'aturo, l'escolto, perdo el temps i el consolo, aquest és un gest de misericòrdia i això s'ha fet no sols a ell, s'ha fet a Jesús!

En les properes catequesis ens fixarem en aquestes obres, que l'Església ens presenta com la manera concreta de viure la misericòrdia. En el decurs dels segles moltes persones senzilles les han posades en pràctica, donant així un testimoniatge genuí de la seva fe. L'Església per altra part, fidel al seu Senyor, nodreix d'un amor preferencial els més dèbils. Sovint són les persones properes a nosaltres aquelles que necessiten la nostra ajuda. No hem d'anar a la recerca de grans empreses per a realitzar. Més val començar per les més senzilles, que el Senyor indica com les més urgents. En un món desgraciadament afectat pel virus de la indiferència, les obres de misericòrdia són el millor antídote. Ens eduquen, efectivament, per ocupar-nos de les exigències més elementals dels nostres «germans més petits» (cf. Mt 25,40), en els quals és present Jesús. Sempre Jesús hi és present. Allí on hi ha necessitat, una persona que té una necessitat, sigui material o espiritual, Jesús és allí. Reconèixer el seu rostre en qui es troba necessitat és un desafiament veritable contra la indiferència. Ens permet estar sempre més alerta, evitant que Crist ens passi pel costat sense que el reconeguem. Em ve a la memòria la frase de sant Agustí: «Timeo Iesum transeuntem» (serm., 88,14,13) 'Tinc por que el Senyor passi' i no el reconegui, que el Senyor passi davant meu en una d'aquestes persones petites, necessitades i jo no m'adoni que és Jesús. Tinc por que el Senyor passi i no el reconegui! M'he preguntat per què sant Agustí va dir que teméssim el pas de Jesús. La resposta, desgraciadament, es troba en els nostres comportaments: perquè sovint estem distrets, indiferents, i quan el Senyor ens passa a prop perdem l'ocasió de l'encontre amb ell.

Les obres de misericòrdia desperten en nosaltres l'exigència i la capacitat de fer viva i laboriosa la fe amb la caritat. Estic convençut que a través d'aquests simples gestos quotidians podem complir una veritable revolució cultural, com va esdevenir-se en el passat. Si cada un de nosaltres, cada dia, compleix un d'aquests gestos, aquesta serà la revolució del món. Però tots, cada un de nosaltres. Quants sants es recorden encara avui, no per les grans obres que van fer, sinó per la caritat que van saber transmetre! Pensem en la mare Teresa, canonitzada fa poc: no la recordem per les moltes cases que ha obert pel món, sinó perquè s'inclinava sobre cada persona que trobava enmig del carrer per a

tornar-li la dignitat. Quants infants abandonats va estrènyer entre els seus braços, quants moribunds va acompanyar al lllindar de l'eternitat agafant-los la mà! Aquestes obres de misericòrdia són els trets del rostre de Jesucrist que té cura dels seus germans més petits per a portar a cada un la tendresa i la proximitat de Déu. Que l'Esperit Sant ens ajudi, que l'Esperit Sant encengui en nosaltres el desig de viure amb aquest estil de vida: almenys complir-ne una cada dia, almenys això!

Aprenuem de nou de memòria les obres de misericòrdia corporals i espirituals i demanem al Senyor que ens ajudi a posar-les en pràctica cada dia i en el moment en què veiem Jesús en una persona necessitada.

Crida per Síria

Vull subratllar i reiterar la meua proximitat a totes les víctimes del conflicte inhumà de Síria. És amb un caràcter d'urgència que renovo la meua crida, implorant, amb totes les meves forces, als responsables, perquè s'arribi a un alto al foc immediat, que sigui imposat i respectat almenys durant el temps necessari per a consentir l'evacuació dels civils, sobretot dels infants, que estan encara atrapats sota els crús bombardejos.

Crida

Demà, 13 d'octubre, és la Jornada internacional per a la reducció dels desastres naturals, que enguany proposa el tema: «Reduir la mortalitat.» Efectivament els desastres naturals podrien ser evitats o almenys limitats, ja que els seus efectes provenen sovint de la manca de cura del medi ambient per part de l'home. Animo per tant a unir els esforços de manera previsorament pel que fa a la tutela de la nostra casa comuna, promovent una cultura de prevenció, amb l'ajuda també dels nous coneixements, reduint els riscos per a les poblacions més vulnerables.

DONAR MENJAR A QUI TÉ FAM, BEGUDA A QUI TÉ SET

19 d'octubre de 2016

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Una de les conseqüències de l'anomenat benestar és conduir les persones a tancar-se en elles mateixes, fent-les insensibles a les exigències dels altres. Es fa tot el possible per enganyar-les presentant models de vida efímers que desapareixen passats alguns anys, com si la nostra vida fos una moda per seguir i que canvia cada temporada. I no és així. La realitat ha de ser acollida i tractada pel que és, i sovint ens fa trobar situacions de necessitat urgent. És per això que, entre les obres de misericòrdia, se cita la fam i la set: donar menjar als qui tenen fam —n'hi ha tants avui— i beure als qui tenen set. Quantes vegades els mitjans de comunicació ens informen de pobles que pateixen la manca de menjar i d'aigua, amb greus conseqüències especialment per als infants!

Davant algunes notícies i sobretot algunes imatges, l'opinió pública se sent afectada i surten de tant en tant campanyes d'ajut per estimular la solidaritat. Es fan donacions generoses i d'aquesta manera es pot contribuir a alleugerir el sofriment de tants. Aquesta forma de caritat és important, però potser no ens compromet directament. En canvi quan, anant pel carrer, trobem una persona que té necessitat, o potser un pobre truca a la porta de casa nostra, és molt diferent, perquè no ens trobem davant una imatge, sinó que ens trobem compromesos personalment. No hi ha cap distància entre jo i ell o ella, i em sento interpel·lat. La pobresa en abstracte no ens interpella, ens fa pensar, ens fa queixar-nos; però quan veiem la pobresa en la carn d'un home, d'una dona, d'un nen, això sí que ens interpella! I per això tenim el costum d'allunyar-nos dels necessitats, de no apropar-nos a ells, de maquillar una mica la realitat dels necessitats amb els costums de moda per allunyar-nos-en. Ja no hi ha distància entre jo i el pobre quan me'l trobo. En aquests casos, quina és la meua reacció? Aparto la mirada i passo de llarg? O potser m'aturo a parlar i m'interesso pel seu estat? I si fas això no faltarà algú que digui: «Aquest no hi toca perquè parla amb un pobre!» Miro si puc acollir d'alguna manera aquella persona o miro de lliurar-me'n al més aviat possible? Però potser ell només demana el necessari: alguna cosa per a menjar i per a beure. Pensem un moment: quantes vegades recitem el pàrenostre, i això no obstant no parem atenció en aquestes paraules: «El nostre pa de cada dia doneu-nos, Senyor, en el dia d'avui.»

En la Bíblia, un salm diu que Déu és el qui «alimenta tots els vivents» (136,25). L'experiència de la fam és dura. Bé prou que ho sap el qui ha viscut períodes de guerra o de fam. Malgrat això aquesta experiència es repeteix cada dia i conviu al costat de l'abundància i del malbaratament. Són sempre actuals les paraules de l'apòstol Jaume: «De què servirà, germans meus, que algú digui que té fe si no ho demostra amb les obres? ¿Pot salvar-lo, potser, aquesta fe? Si un germà o una germana no tenen vestits i els falta l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres els diu: "Aneu-vos-en en pau, abrigueu-vos bé i alimenteu-vos", però no els dóna allò que el seu cos necessita, de què serviran aquestes paraules? Així passa també amb la fe: si no es demostra amb les obres, la fe tota sola és morta» (2,14-17) perquè no és capaç de fer obres, de fer caritat, d'estimar. Sempre hi ha algú que té gana i set i que em necessita. No ho puc delegar en ningú. Aquest pobre em necessita, necessita el meu ajut, la meua paraula, el meu compromís. Tots hi estem involucrats.

digital
òfset
maquetació
enquadrernació

IMPRENTAVIRGILI

C/ Ferrers, 1 43003 Tarragona Tel 977 233 251
comercial@impremtavirgili.com • www.impremtavirgili.com

Hi ha també l'ensenyament d'aquella pàgina de l'Evangelí on Jesús, veient tanta gent que el seguia des de feia hores, pregunta als seus deixebles: «On comprarem pa perquè puguin menjar tots aquests?» (Jn 6,5). I els deixebles responen: «És impossible, més val que els deixis.» En canvi Jesús els diu: «No [...]. Doneu-los menjar vosaltres mateixos» (Mt 14,16). Es fa portar els pocs pans i peixos que tenien, els beneeix, els parteix i els fa repartir a tots. És una lliçó molt important per a nosaltres. Ens diu que el poc que tinguem, si ho confiem a les mans de Jesús i ho compartim amb fe, es converteix en una gran quantitat sobreabundant.

El papa Benet XVI, a l'encíclica *Caritas in veritate*, afirma: «Donar menjar als qui tenen fam és un imperatiu ètic per a l'Església universal. [...] El dret als aliments, així com el dret a l'aigua, té un paper important per aconseguir els altres drets. [...] Per tant cal que maduri una consciència solidària que conservi l'alimentació i l'accés a l'aigua com a drets universals de tots els éssers humans, sense distincions ni discriminacions» (n. 27). No oblidem les paraules de Jesús: «Jo sóc el pa de vida» (Jn 6,35) i «Si algú té set que vingui a mi» (Jn 7,37). Aquestes paraules són per a tots nosaltres, creients, una provocació, una provocació a reconèixer que, donant menjar als qui tenen fam i beure als qui tenen set, es manifesta Déu, un Déu que ha revelat en Jesús el seu rostre de misericòrdia.

ACOLLIR EL FORASTER I VESTIR EL DESPULLAT

26 d'octubre de 2016

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Continuem amb la reflexió sobre les obres de misericòrdia corporals, que el Senyor Jesús ens ha donat per a mantenir sempre viva i dinàmica la nostra fe. Aquestes obres, de fet, deixen clar que els cristians no estan cansats ni tenen peresa mentre esperen l'encontre final amb el Senyor, sinó que cada dia van al seu encontre, reconeixent el seu rostre en el de tantes persones que demanen ajut. Avui reflexionem sobre aquesta paraula de Jesús: «Era foraster i em vau acollir, anava despullat i em vau vestir» (Mt 25,35-36). En els nostres temps és actual com mai l'obra que fa referència als forasters. La crisi econòmica, els conflictes armats i els canvis climàtics porten moltes persones a emigrar. Això no obstant, les emigracions no són un fenomen nou, sinó que formen part de la història de la humanitat. És una manca de memòria històrica pensar que són pròpies només de la nostra època.

La Bíblia ens ofereix tants exemples concrets d'emigració. N'hi ha prou de pensar en Abraham. La crida de Déu el porta a deixar el seu país per anar a un altre: «Vés-te'n del teu país, de la teva família i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré» (Gn 12,1). I així va passar també al poble d'Israel, que d'Egipte, on era esclau, va anar caminant durant quaranta anys pel desert fins que van arribar a la terra promesa per Déu. La Família Santa mateixa —Maria, Josep i l'infant Jesús— es va veure obligada a emigrar per a fugir de les amenaces d'Herodes: «Josep es llevà, prengué de nit el nen i la seva mare, se'n va anar cap a Egipte i s'hi quedà fins a la mort d'Herodes» (Mt 2,14-15). La història

de la humanitat és la història de les migracions en totes les latituds: no hi ha poble que no hagi conegut el fenomen migratori.

A través dels segles s'han vist grans expressions de solidaritat, tot i que no han faltat tensions socials. Avui, el context de crisi econòmica lamentablement afavoreix l'aparició d'actituds tancades i de manca d'acolliment. En algunes parts del món sorgeixen murs i barreres. Sembla a vegades que l'obra silenciosa de molts homes i dones que, de maneres diverses, estan fent tot el possible per ajudar i assistir els refugiats i emigrants es vegi enfosquida pel soroll d'altres que expressen un egoisme instintiu. Això no obstant, el tancament no és una solució, ans al contrari, acaba afavorint els tràfics criminals. L'única via de solució és la de la solidaritat : solidaritat amb l'emigrant, solidaritat amb l'estranger...

El compromís dels cristians en aquest camp és urgent tant avui com en el passat. Mirant només el segle passat, recordem la meravellosa figura de santa Francesca Cabrini, que va dedicar la seva vida junt amb les seves companyes als qui emigraven cap als Estats Units d'Amèrica. També avui necessitem aquests testimonis perquè la misericòrdia pugui arribar a tots aquells que viuen amb necessitats. És un compromís que ens implica a tots, sense excepció. Les diòcesis, les parròquies, els instituts de vida consagrada, les associacions i els moviments, així com cada un dels cristians, tots estem cridats a acollir els germans i les germanes que fugen de la guerra, de la fam, de la violència i de condicions de vida inhumanes. Tots junts som una gran força de suport per a tots els qui han perdut la pàtria, la família, la feina i la dignitat. Fa uns dies va tenir lloc una petita història a la ciutat. Hi havia un refugiat que buscava un carrer i una senyora se li va acostar i li va dir: «Què busca?» Aquell refugiat no portava sabates. I ell li respon: «Voldria anar a Sant Pere per passar la Porta Santa.» I la senyora va pensar: «Però, si no té sabates, com s'ho farà per caminar?», i va cridar un taxi. Aquell emigrant, aquell refugiat feia pudor i el taxista gairebé no el volia deixar pujar al taxi, però al final hi va accedir. I la senyora, al seu costat, li va demanar que li expliqués una mica la seva història de refugiat i d'emigrant, durant el transcurs del viatge: deu minuts per arribar fins aquí. Aquest home va explicar la seva història de dolor, de guerra, de fam i per què havia fugit del seu país per emigrar allí. Quan van arribar, la senyora va obrir la bossa per pagar al taxista i el taxista, que al principi no volia que aquest emigrant pugés perquè feia pudor, va dir a la senyora: «No, senyora, sóc jo qui li he de pagar perquè vostè m'ha fet escoltar una història que m'ha canviat el cor.» Aquesta senyora sabia què era el dolor d'un emigrant, perquè tenia sang armènia i coneixia el sofriment del seu poble. Quan nosaltres fem una cosa semblant, al començament ens produeix una certa incomoditat, «però ... pudor ...». Però a la fi, la història ens perfuma l'ànima i ens fa canviar. Penseu en aquesta història i pensem què podem fer pels refugiats.

I l'altra cosa és vestir el qui va despullat: què vol dir sinó restituir la dignitat a qui l'ha perduda? Certament donar roba al qui no en té; però pensem també en les dones víctimes del tràfic tirades pels carrers, o en les altres moltes maneres d'usar el cos humà com una mercaderia, fins i tot el de menors d'edat. I així, també, no tenir una feina, una casa, un sou just és una forma de nuesa, o ser discriminats per la raça, o per la fe, tot són

formes de «nuesa», davant les quals com a cristians som cridats a estar atents, vigilants i a punt per actuar.

Estimats germans i germanes, no caiguem en el parany de tancar-nos en nosaltres mateixos, indiferents a les necessitats dels germans i preocupats només pels nostres interessos. És en la mesura en què ens obrim als altres que la vida esdevé fecunda, les societats recuperen la pau i les persones recuperen la dignitat plena. I no us oblideu d'aquella senyora, no us oblideu d'aquell emigrant que feia pudor ni del xofer al qual l'emigrant va canviar l'ànima.

Traduccions inicials de Josep M. Torrents per a Catalunya Religió, revisades

Conferència Episcopal Tarraconense

DECLARACIÓ

sobre la 4a edició de la Litúrgia de les Hores

Acollim la nova edició de la Litúrgia de les Hores en català

«Que el meu prec pugi davant vostre, Senyor, com l'encens» (Sl 140).

És un gran goig pels bisbes de Catalunya poder oferir a tot el poble cristià, que peregrina a les diòcesis de parla catalana, l'edició renovada de la Litúrgia de les Hores en la nostra llengua. Desitgem que el prec de tot el poble, que cal adreçar al bon Déu, com a pregària constant, per ser fidels al manament del Senyor que ens ensenya que hem de pregar sempre (cf. Lc 18,1), sigui el de l'oració oficial de l'Església, l'Ofici Diví, que coneixem amb el nom de Litúrgia de les Hores.

En aquesta ocasió, després dels ja més de quaranta anys de vida de la traducció i edició de la Litúrgia de les Hores en català, ens plau de fer una crida a mantenir i augmentar l'esperit d'oració de tot el Poble de Déu, i a ser fidels a la pregària de la Litúrgia de les Hores per al bé de l'Església i de tot el món.

La Litúrgia de les Hores és donada a tots els fidels, i per tant a tots exhortem a gaudir dels fruits que es deriven de la recitació dels salms, que són Paraula de Déu i ens ajuden a penetrar en el sentit de la Sagrada Escripura, unint-nos així a l'oració del mateix Jesús, que també durant la seva vida terrena els va utilitzar en la seva pregària confiada al Pare. Tant de bo, com ja ho esmentava l'Arquebisbe Pont i Gol en la presentació de la primera edició de la Litúrgia de les Hores, esdevingui el llibre de pregària de tota l'Església.

D'una manera particular, la Litúrgia de les Hores ha de ser l'aliment de tots els preveres i diaques, religiosos i religioses i membres d'instituts de vida consagrada, que per la seva especial vocació i en fidelitat als seus propis carismes, s'han compromès a viure amb radicalitat les exigències de la vida cristiana, entre elles la d'una intensa vida d'oració.

Aquesta edició de la Litúrgia de les Hores, la quarta, conté unes novetats que cal remarcar. Entre d'altres, s'han revisat tots els textos, s'han afegit tots els sants i beats que en aquests darrers anys han enriquit el calendari romà, s'ha posat al costat dels textos llatins dels himnes les corresponents versions catalanes aptes per a ser cantades, i s'ha procurat millorar la distribució dels volums.

Finalment, volem recordar que aquesta edició nova de la Litúrgia de les Hores en llengua catalana és la versió oficial aprovada per la Conferència Episcopal Tarraconense i confirmada per la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments, tal com ho fa constar en la seva presentació l'Arquebisbe metropolità i primat Jaume Pujol: «Legitimem canònicament aquesta nova edició en llengua catalana de la Litúrgia de les Hores en tant que llibre litúrgic que és, i amb goig la fem a mans de tot el Poble de Déu de les nostres Esglésies diocesanes».

Que la pregària de tota l'Església ressoni en els nostres temples, que vivifiqui les nostres comunitats i que penetri en els cors de tots, pastors i fidels. Serà un fruit més d'aquest Any Sant que ens ha fet palpar la misericòrdia del nostre Déu.

Els Bisbes de Catalunya
Barcelona, 25 d'octubre de 2016

